

hlad, spušča se tema. Kosti, ki jih je zatiščalo sedenje skozi teden dni, guncanje, pretresanje, zibanje in poskakovanje telesa se bo umirilo, bo ugasnilo, kakor ugaša dan, tudi zavest in spomin, misel in volja se bodo po tolikšnem zibanju izravnali in polegli. Nazadnje bomo samo še ležali, nič drugega kot ležali.

Tako da sprejema mož v postelji besede, ki mu jih govori žena na odprtih vratih, že v polsnu in jih komaj doumeva in razloči:

»Trebujec in Batišta sta drgnila in trla oba konjiča s slamo do zdaj, bila sta strašno potna od hude poti, kar odcejalo se je, ali zdaj sta oba konja legla na listje, kakor si legel ti, pokrila sta ju s plahtami, dobro vam bo delo vsem trem.«

MALA TRILOGIJA OPAZOVANJA

Nataša Kastelic

I

z d a j š e

Smejem se
z usti okroglega obzorja
zemlja je Svet
in je vendar jabolko
nekje v meni
kjer ni premalo imeti premalo
kjer so se pomešale
velike in majhne stvari

Med lica obzorja
se je skotalil posmeh
pest gub
mi bo vrgel v obraz
čez leta in leta

Resno preresno
tebi posebej
sebi posebej
morda tudi vsem
ki utripljejo prazni preprazni

ki zamenjujejo
leta in leta
za zdaj
in ne za nikoli več
(za nikoli več dam kraljestvo
zdaj še
morda bo drugače
čez leta in leta)

se smejem
z usti okroglega obzorja
zemlja je jabolko
nekje v meni
rdeče od sramu
ki ga ne morem nikomur priznati
nekomu pa vendar
nekomu
ki ga zmeraj zamudim

II

samo za včasih

Samo za včasih
ne za vsak dan

so nekatera srečanja
nekateri prihodi
nekatero pravice
in potem obljube dolgovi

ki so podobe srečanj
podobe prihodov
podobe pravic
in obljub in dolgov
obešene v vetru
hitečem bežečem prestrašenem
zasledovanim
in zadolženim pri vseh

Veliko
kot na rokah kadar so tople
pred uporom bežečih prestrašenih
zadolženih pri vseh
veliko je
pričakovanj
zamujanj in potovanj mimo
in mimo

Samo za včasih
ne za vsak dan
je tisto o reki o morju o jezeru
tisto o duši o posmehovanju
tisto o misli na pesem pod uličnim tlakom
mogoče pod stoli in pod kolesi
in nekje daleč

nekje daleč
kjer ne vem
ali je še svet

III

ni še nazadnje

Potem si pravim
da ni še nazadnje

Vmes bo še
otrok
in starec
na njegovih kolenih
saj bo čisto lahek
ko bo vse povedal
ko ga bo vse naučil

Vmes bo še
gostoljubje
s košarami težkih
zaradi ponavljanja

razmazanih rokovanj
saj bodo še v navadi
med shajanjem
med razhajanjem

Vmes bo še
vse kar je leta in leta enako
zaradi skrivnosti
da nas je nekdo naučil
plesti rešetke
gledati z lovkami
bati se z mirnim telesom

Potem si pravim
da ni še nazadnje
da je še dosti vsega
vredno zamuditi